

**A KÚRIA  
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.VI.35.635/2012/8.szám

A Kúria a Dr. ügyvéd által képviselt felperesnek a Dr. jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó -és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatóság alperes elleni adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2012. április 27. napján kelt 14.K.288/2011/25. számú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 26. szám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - az alulírott helyen és napon megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

**Í t é l e t e t**

A Kúria a Kecskeméti Törvényszék 14.K.21.288/2011/25. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

**I n d o k o l á s :**

Az elsőfokú adóhatóság megismételt eljárás eredményeként hozta meg 3976867284. számú határozatát, melyben a felperes terhére 2005. és 2006. évre vonatkozóan, személyi jövedelemadó nemben összesen 5.415.895 forint adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg és kötelezte ezen összeg, valamint 2.707.947 forint adóbírság és 2.622.088 forint késedelmi pótlék megfizetésére. Az indoklásban többek között rögzítette, hogy a felperes 2003. május 30-án 29.000.000 forintot fizetett ki életbiztosítás kötésére garántált havi 2-2,5% hozam mellett. 2005. és 2006. év végén a befizetés után hozam került részére kifizetésre, melynek összegét a hatóság 2005-ben 8.221.776 forintban, 2006-ban 6.876.909 forintban határozta meg. A felperes a kapott hozamok összegét bevallásaiban nem szerepeltette, az adóhatóság a kifizetett hozamokat egyéb jövedelemnek tekintette a személyi jövedelemadóról kiadott 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban Szja. tv.) 28.§ (1) bekezdésére figyelemmel, ennek eredménye a megállapított adókülönbözet. Az adóhatóság a tényállás megállapítása során hivatkozott a felperesnek a Bács-Kiskun Megyei Rendőrfőkapitányság előtt 2007. június 13-án büntetőügyben tett nyilatkozatára.

Az alperes a 2011. május 3-án kelt 3978304288. számú határozatával

az elsőfokú határozatot az indoklás kiegészítése mellett helybenhagyta. Kifejtette, hogy a felperes a büntetőeljárás során szabad akaratából, külső kényszersztól mentesen nyilatkozott az életbiztosításügylettel kapcsolatban, ezért az elsőfokú adóhatóság megalapozottan alapította a tényállást ezen nyilatkozatra. A felperes sem az ellenőrzés során, sem fellebbezésében nem csatolt olyan dokumentumot, mely az általa előadottakat támasztaná alá. Azon körülmény, miszerint X.Y. üzletkötő és az Biztosító közötti szerződések semmisnek minősülnek, a jelen ügy szempontjából nem releváns, a felperes és X.Y. közötti szerződések, ügyletek érvényességét nem érinti. Nincs az ügy szempontjából jelentősége annak, hogy az utóbbi személy a felperestől átvett összegeket hogyan és hol fektette be, az adózó részére kifizetett összegek milyen befektetésből származnak. Az adózó nem vitatta, hogy a részére a vizsgált időszak minden évének végén X.Y. az adóhatóság által kimutatott összegeket kifizette, azt kifogásolta, hogy ezek az összegek nem minősülnek hozamnak. Ugyanakkor az Szja. tv. 4.§ (1) és (2) bekezdéseiben foglaltak alapján a kifizetett összegek jogcímüktől függetlenül minősülnek bevételnek, jövedelemnek.

A fentiekkel azonos ténybeli alapon hozta meg az elsőfokú hatóság a 3978015537. számú határozatát, melyben a felperes terhére százalékos egészségügyi hozzájárulás adónemben 2005. és 2006. évekre vonatkozóan 1.660.855 forint adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg és kötelezte ezen összeg, valamint 830.428 forint adóbírság és 804.135 forint késedelmi pótlék megfizetésére. Az alperes a 2011. november 14-én kelt 3546512914. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes mindkét alperesi határozatot keresettel támadta, kérte azok bírósági felülvizsgálatát. A külön keresetlevelekkel indított közigazgatási pereket az elsőfokú bíróság egyesítette. A felperes előadta, hogy a Biztosító volt képviselője, X.Y. részére 2003. május 30-án - kimagasló hozam és kamat ígéretével - jelentős összegű adózott jövedelmet adott át abból a célból, hogy a biztosító és közte életbiztosítási szerződés jöjjön létre. Nevezett az átvett összeget általa ismeretlen célra használta fel, a jövedelem időszakonkénti visszajuttatásával azt a látszatot kívánta fenntartani, hogy a biztosító és közöttük érvényes életbiztosítási szerződés jött létre. X.Y. ellen büntetőeljárás indult, amelyet a nyomozóhatóság a gyanúsított halála miatt megszüntetett. Az adóhatóság az ügy szempontjából releváns tényeket nem tárta fel, nem vitás, hogy a nyomozóhatóság előtt tett tanúvallomásaiban hozamként jelölte meg az átvett összegeket, azonban ebben az időpontban abban a tudatban volt, hogy ezen összegek annak minősülnek. Azóta nyilvánvalóvá vált, hogy a megkötött szerződés érvénytelen. Az adóhatóság nem vizsgálta a X.Y. és közte fennálló jogviszonyt, bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Nem róható a terhére, hogy nem csatolt olyan dokumentumokat, melyek azt

bizonyítanak, hogy az általa átvett összegek nem minősülnek hozamnak.

A bíróság az ügyben részletes bizonyítási eljárást folytatott le, melynek keretében meghallgatta a felperest, valamint több tanút is. Jogerős ítéletében az egyesített keresetet elutasította. Hivatkozott a felperes büntetőeljárás során tett nyilatkozatára mely szerint minden év végén kivette készpénzben a hozamokat, melyeket részére Sipos János adott át. Ezen tanúvallomását a felperes jogi képviselője jelenlétében tette meg, nem említette, hogy belátási képessége korlátozott és ez akadályozza őt a tanúvallomás megtételében. Megállapítható, hogy az alperes a tényállást a felperesnek a büntetőeljárás, valamint a hatósági eljárás során tett nyilatkozataival összhangban, azokkal azonos tartalommal állapította meg. A felperes a keresetlevélben nem hivatkozott arra, hogy X.Y. részére hozamokat nem fizetett ki, az eljárást indító okirat ilyen tartalma összhangban van a felperes korábbi nyilatkozataival. Csak a személyes bírósági meghallgatását követően adta elő azt a felperes, hogy tényleges hozamkifizetésben nem részesült, ezt azonban a bíróság meg nem engedett keresetmódosításnak minősítette.

A törvényszék elemezte a felperes által becsatolt orvosi iratokat és megállapította, hogy ezek között nincs olyan, amely bizonyítaná az adóhatósági illetve nyomozati eljárásban tett nyilatkozat időpontjára nézve a belátási képesség részleges vagy teljes hiányát. A bíróság előtt a felperes az ügy érdemét tekintve teljeskörű nyilatkozatot tett, a belátási képességének hiányára utaló jel nem volt észlelhető. Erre tekintettel a bíróság az igazságügyi orvosszakértő kirendelésére irányuló felperesi bizonyítási indítványt elutasította.

A Biztosító nyilatkozata alapján egyértelmű, hogy a felperes által a X.Y.-nak átadott összeg nem került a Biztosítóhoz, ugyanakkor a felperes még X.Y. halálát követően is abban a hiszemben volt, hogy a biztosítási szerződése érvényesen létrejött. Nem vitás, hogy a felperes részére X.Y. a havi hozamokat évente egy alkalommal számolta el és fizette ki, a hozamok egyéb jövedelemnek minősülnek, melyek az Szja. tv. 7.§ (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel nem adómentesek.

A 3 személy tanúkénti meghallgatására irányuló bizonyítási indítványt a bíróság elutasította, mivel véleménye szerint a felperes nem jelölte meg, hogy a tanúmeghallgatást milyen tényekre indítványozza.

A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és új határozat hozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az első fokon eljáró bíróság új eljárásra kötelezését kérte. Előadta, hogy a bíróság a Pp. 3.§ (3) bekezdésének megsértésével az eljárás során nem tájékoztatta előzetesen a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítási

teherről. A később elutasított bizonyítási indítványa tartalmazza, hogy a tanúkat tényállításai igazolására kéri meghallgatni, így iratellenes az ezzel ellentétes ítéleti megállapítás. A tájékoztatási kötelezettség elmulasztása miatt jogszerűen nem alkalmazhatók azok a jogkövetkezmények, amelyeket a törvény a bizonyítás elmulasztásához fűz.

Az ítélet szóbeli kihirdetésekor a bíróság az igazságügyi elmeorvos szakértő bevonására vonatkozó bizonyítási indítvány elutasítását azzal indokolta, hogy a közigazgatási eljárásban nincs lehetőség igazságügyi orvosszakértő kirendelésére. Ezt a megállapítást az írásbeli ítélet nem tartalmazza. Ugyanakkor a Pp. XX. fejezetének rendelkezései között nincs olyan az általános szabályoktól eltérő rendelkezés, amely igazságügyi szakértő bevonását tiltaná. A bíróság a bizonyítás indítvány alapjául szolgáló orvosi dokumentációkból három iratot emelt ki, az azokban rögzített ténymegállapításokat hiányosan rögzíti. A 2012. november 22-én kelt járóbeteg szakellátási lap rögzíti, hogy bipoláris affektív zavar betegségben szenved 1994 óta. Ezt meghaladóan egy másik igazolás szerint pszichiátriai megbetegedése okán 2007-től áll rendszeres orvosi kezelés alatt. Abból a tényből, hogy a tárgyalás időpontjában a bíróság nem észlelt belátási képessége hiányára utaló jelet nem következik okszerűen, hogy a rendőrség előtt tett tanúvallomását is teljes belátási képesség birtokában tette meg, különös tekintettel arra, hogy az alperesi határozatok e tanúvallomáson alapulnak. A bíróság köteles lett volna a Pp.163.§ (1) bekezdése és 177.§ (1) bekezdése alapján igazságügyi elmeorvos szakértői bizonyítást elrendelni. Ennek hiányában az ítélet megalapozatlan.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során kötve van az abban megjelölt jogszabálysértésekhez, azokon nem terjeszkedhet túl. A Pp. 275.§ (2) bekezdéséből fakadóan a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. A Pp. 275.§ (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye. Az elsőfokú bíróság értékelte a közigazgatási eljárás teljes anyagát, a felek perbeli nyilatkozatait, beadványait, ily módon a bizonyítékokat a Pp. 206.§ (1) bekezdésére figyelemmel a maguk összességében értékelés alá vonta és meggyőződése szerint helyesen állapította meg, hogy a kereset nem alapos. A Kúria a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelését nem állapította meg.

A Pp. 3.§ (3) bekezdés 3. mondata szerint a bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A törvényszék valóban nem tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről és a bizonyításra szoruló tényekről, azonban ennek a szükségessége az ügyben nem merült fel. A jogi képviselővel eljáró felperes tisztában volt a bizonyítási teherről, a bizonyítás irányáról és szükségességéről, a peres eljárás során ennek megfelelően járt el.

Téves az ítélet azon megállapítása, hogy a felperes a három tanúként meghallgatni kívánt személy tekintetében nem jelölte meg a bizonyítandó tények körét. A 19. számú iratban a felperes állításai igazolására jelentette be a tanúkat, így erre figyelemmel a bizonyítási indítvány elutasításának az ítéletbeli indoka helytelen. Ez azonban a felülvizsgálati bíróság álláspontja szerint az ügy érdemében jelentőséggel nem bír, mivel a büntetőeljárás és az adóhatósági eljárás során beszerzett adatok mellett a bíróság döntését a széles körben lefolytatott perbeli bizonyítás eredményei is alátámasztották.

A felperes először az alap elsőfokú adóhatósági eljárásban előterjesztett fellebbezésében hivatkozott megromlott egészségi állapotára, azonban abban az iratban is elismerte, hogy a hozamok kifizetése megtörtént.

A személyi jövedelemadóra vonatkozó alperesi határozattal szembeni keresetlevél nem tartalmaz a betegségekre vonatkozó előadást, a perben a pszichiátriai betegségekre először a 8. számú jegyzőkönyvvel dokumentált tárgyaláson történt hivatkozás. A felperes orvosi iratokat a 15. és 25. számú jegyzőkönyv mellékleteként csatolt.

A Kúria egyetért azon törvényszéki állásponttal, hogy a rendőrségi tanúvallomás megtételének időpontjára nézve, illetve az adóhatósági eljárásban tett nyilatkozat időpontjára a felperes nem rendelkezik arra vonatkozó bizonyítékkal, hogy akár csak befolyással lett volna az egészségi állapota a nyilatkozatai tartalmára. Az a tény, hogy a felperesnél 1994-től a bipoláris affektív zavar tünetei jelentkeztek és 2007-től pszichiátriai kezelés alatt áll nem jelenti és nem bizonyítja azt, hogy a büntető, hatósági és peres eljárás alatt tett - nagy többségében egybehangzó - szóbeli és írásbeli nyilatkozatai időpontjában részben vagy egészében nem volt beszámítható.

A felperes sikertelenül próbálta bizonyítani, hogy - korábbi konzekvens nyilatkozataival ellentétben - X.Y.-tól hozamkifizetésben nem részesült, az adóhatóság jogszerűen állapította meg, hogy a felvett hozamok egyéb jövedelemnek minősülnek és adóztatandók.

A fentekre tekintettel a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdésére figyelemmel hatályában fenntartotta.

A felperes személyes költségmentes, a feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket így az állam viseli.{6/1986 (VI.26.) IM rendelet 14.§}

Budapest, 2013. november 18.

Dr. Sperka Kálmán s.k. tanácselnök, Dr. Sugár Tamás s.k. előadó  
bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

írnok